

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 17. října 2018 **odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Kladně** ve věci **obžalované Ing. A. L.**, narozené , proti rozsudku Okresního soudu v Kladně, ze dne 19. 4. 2018, číslo jednací 1 T 193/2015-494, a v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Hykešové a soudců JUDr. Evy Holasové a Mgr. Anny Ryšánkové rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu **se napadený rozsudek v celém rozsahu ruší.**

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje tak, že obžalovaná**

Ing. A. L.

narozená , v , trvale bytem , okres , fakticky bytem , okres ,

se podle § 226 písmeno b) trestního řádu **zprošťuje obžaloby** Okresního státního zastupitelství v Kladně ze dne 21. 12. 2015, spisová značka 2 ZT 77/2015, pro skutek spočívající v tom, že

dne 25. 3. 2012, na přesně nezjištěném místě, v úmyslu se neoprávněně obohatit, jako zástupkyně společnosti , IČ: , se sídlem , bez vědomí a souhlasu M. J. , narozené , uzavřela jejím jménem u společnosti Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, IČ: 47116617, se sídlem Pobřežní 665/21, Praha-Karlín, pojistnou smlouvu o životním pojištění „Perspektiva“ č. , kterou v kolonkách podpis pojistníka a podpis hlavního pojištěného za M. J. jejím jménem podepsala, čímž poškozenou J. zavázala proti její vůli k pravidelnému měsíčnímu hrazení uzavřené pojistné smlouvy o životním pojištění ve výši 900 Kč, a to do věku 60 let pojištěného, a dále takto jednala s úmyslem a vědomím toho, že od společnosti , neoprávněně obdrží za uzavření smlouvy provizi ve výši 10 395 Kč, přičemž, aby takovou provizi získala, musela za poškozenou J. uhradit první částku pojistného, což také udělala, provize jí byla vyplacena, a tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

jednáním způsobila poškozené společnosti [REDAKCE], přímou škodu ve výši 10 395 Kč a dále poškozenou J. [REDAKCE] ohrozila na jejích právech mimo jiné vymáháním neplaceného pojištění a zavedením jejího jména do registru dlužníků, v němž byly spatřovány přečiny podvodu podle § 209 odstavec 1 trestního zákoníku a poškození cizích práv podle § 181 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, **neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Kladně byla obžalovaná podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěna obžaloby pro skutek v ní popsáný, spočívající v tom, že dne 25. 3. 2012, na přesně nezjištěném místě, v úmyslu se neoprávněně obohatit, jako zástupkyně společnosti [REDAKCE], IČ: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], bez vědomí a souhlasu M. [REDAKCE] J. [REDAKCE], narozené [REDAKCE], uzavřela jejím jménem u společnosti Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, IČ: 47116617, se sídlem Pobřežní 665/21, Praha-Karlín, pojistnou smlouvu o životním pojištění „Perspektiva“ č. [REDAKCE], kterou v kolonkách podpis pojistníka a podpis hlavního pojištěného za M. [REDAKCE] J. [REDAKCE] jejím jménem podepsala, čímž poškozenou J. [REDAKCE] zavázala proti její vůli k pravidelnému měsíčnímu hrazení uzavřené pojistné smlouvy o životním pojištění ve výši 900 Kč, a to do věku 60 let pojištěného, a dále takto jednala s úmyslem a vědomím toho, že od společnosti [REDAKCE], neoprávněně obdrží za uzavření smlouvy provizi ve výši 10 395 Kč, přičemž, aby takovou provizi získala, musela za poškozenou J. [REDAKCE] uhradit první částku pojistného, což také udělala, provize jí byla vyplacena, a tímto jednáním způsobila poškozené společnosti [REDAKCE], přímou škodu ve výši 10 395 Kč a dále poškozenou J. [REDAKCE] ohrozila na jejích právech mimo jiné vymáháním neplaceného pojištění a zavedením jejího jména do registru dlužníků.
2. V tomto jednání byl obžalobou spatřován přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přičemž okresní soud uzavřel (aniž to formálně vyjádřil ve výroku rozsudku), že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaná stíhána.
3. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce ihned po jeho vyhlášení v hlavním líčení odvolání, v němž se zprošťujícím výrokem nesouhlasí. V jeho odůvodnění především rekapituluje dosud vydaná rozhodnutí ve věci a následně velmi podrobně analyzuje provedené dokazování, přičemž nesouhlasí s tím, pokud první soud poté, co věc byla projednána jiným samosoudcem, uzavřel, že na základě provedeného dokazování lze vytvořit dvě stejně věrohodné skutkové verze svědčící ve prospěch výpovědi obžalované na straně jedné, a ve prospěch poškozené na straně druhé a v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch“ dospěl k závěru, že nebylo bez pochybností prokázáno, že se skutek stal tak, jak byl popsán ve výroku obžaloby, zejména nebyl prokázán bez pochybností úmysl obžalované obohatit se na úkor pojišťovny a způsobit újmu na právech poškozené J. [REDAKCE]. Vytýká mu tak, že neodůvodněně nadhodnotil a uvěřil výpovědím obžalované a svědkyně B. [REDAKCE], naopak dostatečně nedoceníl výpovědi poškozené a většiny slyšených svědků, kteří výpovědi poškozené potvrzují, zejména svědka V. [REDAKCE], T. [REDAKCE], či svědkyně H. [REDAKCE]. Zdůrazňuje také, že poškozená po celé trestní řízení konstantně uváděla, že s obžalovanou řádně uzavřela pouze pojistnou smlouvu na své motorové vozidlo, načež na jaře roku 2012 jí byly zaslány od pojišťovny Kooperativa dvě písemnosti, ve kterých byla vyzvána k úhradě dlužného životního pojištění, proto kontaktovala obžalovanou, ale tato jí sdělila, že žádnou smlouvu tohoto typu jménem poškozené neuzavřela, ale když šla do pojišťovny, a nechala si předložit kopii smlouvy o životním pojištění, zjistila, že podpis na smlouvě není její pravý a že smlouvu sjednávala právě obžalovaná. Připomíná také, že s výpovědi poškozené koresponduje i svědectví jejího bývalého přítele, svědka T. [REDAKCE], a je rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

podpořena výpovědí svědkyně H[REDACTED], které se obžalovaná doznala, že nějakou smlouvu za poškozenou podepsala. V daném kontextu pak poukazuje také na skutečnost, že obžalovaná odmítla poskytnout orgánům činným v trestním řízení srovnávací materiál za účelem vypracování odborného vyjádření z odvětví ruční písmo. Závěrem státní zástupce konstatoval, že řada úvah procesního soudu uvedená v odůvodnění zprošťujícího rozsudku vykazuje nepřesnosti, má až spekulativní charakter a vyjádřil přesvědčení, že provedené důkazy spolehlivě odůvodňují závěr, že obžalovaná svým protiprávním jednáním, specifikovaným ve výroku podané obžaloby, naplnila skutkovou podstatu přečinu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku. Zároveň akceptoval názor krajského soudu, že v daném případě nebyla naplněna též skutková podstata přečinu podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby krajský soud, jako soud odvolací, napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

4. Krajský soud jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu podaného odvolání v intencích § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího výroku rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k přesvědčení, že podané odvolání nemůže být posouzeno jako důvodné.
5. Je třeba předeslat, že předmětnou věcí se krajský soud zabývá již počtvrté když usnesením ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 12 To 352/2016, ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 12 To 11/2017 a ze dne 10. 8. 2017, sp. zn. 12 To 222/2017, byla dosud vydaná meritorní rozhodnutí nejprve podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu, poté podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu a konečně ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu, k odvolání obžalované zrušena a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrácena nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl. Naposledy bylo též rozhodnuto podle § 262 tr. řádu, že věc má být projednána v jiném složení senátu.
6. Již při posuzování prvního rozhodnutí ve věci (rozsudek ze dne 24. 5. 2016) odvolací soud ve svém rozhodnutí konstatoval, že okresní soud sice provedl řadu důkazů podstatných pro objasnění věci, ve svých snahách ovšem nebyl důsledný, některé, byť provedené důkazy, pak zcela přehlédl, a v každém případě při jejich hodnocení nepostupoval důsledně ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu a nevypořádal se se všemi skutečnostmi, které jsou pro hodnocení důkazů významné, zejména s obhajobou obžalované. Současně se ani nezabýval logikou věci a jeho rozhodnutí vyznělo nejasně. Konkrétně bylo procesnímu soudu vytýkáno, že nezjišťoval okolnosti uzavírání smluv toho typu, jaký byl uzavřen s poškozenou, své skutkové závěry vystavěl prakticky pouze na výpovědi poškozené a jejího otce, svědka J[REDACTED], a ve vztahu k listinným důkazům se v podstatě spokojil s konstatováním, že důkazy, které předložila obžalovaná, posoudil jako nevěrohodné, aniž své úvahy z jakého důvodu takto postupoval, rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku. Kromě toho se zaměřil především na finální podobu smlouvy o životním pojištění, která je ve spise založena, naopak neuvážil proces předcházející jejímu uzavření (zpracování návrhu smlouvy, do kterého je zpravidla nutné zanést řadu údajů, které skutečně nelze zjistit z veřejně dostupných informačních zdrojů, jako např. údaje o lékaři pojištěné, údaje týkající se obmyšlené osoby, apod.). Jestliže pak dospěl k závěru, že obžalovaná bez jakéhokoliv projevu vůle poškozené smlouvu padělala, i přesto, že závěry znaleckého posudku nic takového nepotvrzují (a sama obžalovaná toto odmítá), tento stěžejní fakt nepřipustně dovodil ze způsobu její obhajoby. Současně se nijak nezabýval ani logikou celé věci ve vztahu k motivaci obžalované ohledně získání předmětné provize. Bylo mu proto uloženo nejdříve vyžádat podrobnou zprávu pojišťovny za účelem zjištění postupu při uzavírání smlouvy o životním pojištění včetně toho, jaké musí pojištěnec vyplnit podklady, dále vyžádat od pojišťovny doklady vztahující se ke zrušené smlouvě o životním pojištění poškozené, a to včetně korespondence, kterou pojišťovna vedla s poškozenou v době od dubna do července 2012, zjistit, zda obžalovaná byla v roce 2012 oprávněna k uzavírání smluv důchodového pojištění a konečně se dotázat zaměstnavatele poškozené, zda (a kým) byl v jejím případě

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

v rozhodné době činěn dotaz, jaký by byl příspěvek na její životní pojištění. V návaznosti na to byl zavázán k doplňujícímu výsledku poškozené zaměřeným předně na okolnosti uzavírání smlouvy a její konfrontaci s listinnými důkazy a SMS zprávami, které měla dostat od obžalované.

7. V rámci posuzování druhého odsuzujícího rozsudku ze dne 11. 10. 2016 pak odvolací soud uzavřel, že ačkoliv soud I. stupně již doplnil dokazování tak, jak mu bylo uloženo, a provedl všechny důkazy potřebné pro rozhodnutí, opětovně se nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou pro hodnocení důkazů významné, a to především z hlediska právní kvalifikace zjištěného skutkového stavu. Z uvedeného důvodu proto ani tentokrát nemohl jeho závěry akceptovat a sám hodnotit důkazy, provedené prvním soudem. Tomuto tak byl opětovně vytčen postup při hodnocení důkazů i s ohledem na způsob obhajoby obžalované, stejně jako skutečnost, že se nezabýval logickou stránkou věci. Za zásadní vadu napadeného rozhodnutí pak odvolací soud považoval zejména nedostatečné hodnocení provedených důkazů z hlediska aplikace trestního zákoníku. Nalézací soud totiž dovodil, že obžalovaná smlouvu jménem poškozené a za poškozenou uzavřela v úmyslu získat neoprávněně provizi ve výši 10 395 Kč za její uzavření, přičemž z objektivního skutkového děje dovodil i subjektivní stránku činu, aniž by ji jakkoliv odůvodnil, když se nezabýval obhajobou obžalované. Již tehdy také odvolací soud konstatoval, že okresní soud minimálně v případě některých důkazů (SMS zpráv zaslaných poškozené, výpovědi svědků K [REDACTED], V [REDACTED] a H [REDACTED]) nepostřehl, že umožňují v podstatě dvě skutkové verze a upozornil ho na jednostranný přístup k listinným důkazům (např. dotazníku o zdravotním stavu). Závěr, že obžalovaná jednala v úmyslu obohatit se na úkor pojišťovny neoprávněně vyplacenou provizí, když věděla, že poškozená nemá v úmyslu jakoukoliv pojistnou smlouvu uzavřít, tak zůstal nejasný a z odůvodnění rozsudku nebylo ani zřejmé, v čem spočívá újma, kterou měla poškozená utrpět na svých právech, respektive která jí na jejích nemajetkových právech hrozila, potažmo že byly naplněny znaky skutkové podstaty přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 tr. zákoníku. Odvolací soud proto konstatoval, že je možno souhlasit se závěrem, že finální vyhotovení pojistné smlouvy poškozené, kterou uzavírala jako zprostředkovatel obžalovaná, nebylo podepsáno poškozenou. Současně však bylo akcentováno, že ze žádných důkazů zatím nelze najisto zjistit, že by obžalovaná věděla, že poškozená žádnou takovou smlouvu uzavřít nemínila. Soud I. stupně byl tedy zavázán, aby důsledně hodnotil všechny provedené důkazy a vypořádal se všemi skutkovými verzemi přicházejícími v úvahu, a přitom aby důsledně postupoval i v souladu s elementární logikou.
8. Konečně v pořadí třetím zrušujícím usnesení ze dne 10. 8. 2017sp. zn. 12 To 222/2017, krajský soud shledal, že po zrušení předchozího rozsudku provedl procesní soud pouze důkaz článkem publikovaným na serveru Novinky.cz, v němž byla popisována trestná činnost jiných osob pracujících jako zprostředkovatelé pojištění, snažil se vysvětlit, proč skutečnosti akcentované v předchozím zrušovacím usnesení nemohou zpochybnit ty skutkové závěry, k nimž opakovaně dospěl, nicméně provedené důkazy opětovně důsledně nehodnotil jednotlivě a ve vzájemných souvislostech a nadále se nevypořádal s možností, že mezi oběma ženami existovala dohoda o tom, že smlouvu o životním pojištění poškozená uzavře, návrh smlouvy byl zpracován a poškozenou odsouhlasen, nedošlo pouze k jejímu vlastnoručnímu podpisu, ovšem za situace, kdy obžalovaná mohla důvodně předpokládat, že uzavření smlouvy je projevem vůle poškozené. S touto možností nalézací soud vůbec nepracoval, naopak dovodil, že obžalovaná svoji účast na skutkovém ději tak, jak je popsán ve výroku rozsudku, doznala v SMS zprávách a poškozené se v nich za své chování omlouvala. Nicméně nelze přehlédnout, že citaci těchto zpráv v odůvodnění napadeného rozsudku první soud zkreslil a dokonce významově posunul, když tvrdil, že obžalovaná poškozené psala, že chtěla, aby to „měla splatné“, namísto „platné“. Takovou zprávu tak rozhodně nelze chápat jako doznání obžalované, že podepsala smlouvu, o níž by poškozená nevěděla. Dosud, přes do značné míry spekulativní vysvětlení způsobu, jakým obžalovaná získala osobní údaje poškozené pro účely dotazníku o zdraví pojištěnce, v každém případě nebylo vysvětleno minimálně to, jakým způsobem mohla obžalovaná získat jméno

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

ošetřujícího lékaře poškozené a jakým způsobem mohla získat její tělesné míry a váhy, když i tyto údaje jsou v dotazníku rovněž uvedeny. Stejně tak soud I. stupně i tentokrát přehlédl skutečnost, že komplikace se sjednáváním smlouvy o životním pojištění měly vzniknout v souvislosti s nedoručenou otázkou výše příspěvku zaměstnavatele poškozené, ač ze zprávy zaměstnavatele poškozené je zřejmé, že příspěvky poskytovány byly (byť nebylo možno zjistit, zda poškozená o příspěvek žádala). Odvolací soud tedy na závěr dospěl ke stanovisku, že okresní soud nadále hodnotil provedené důkazy zcela jednostranně a neobjektivně, vytvořil si názor, že obžalovaná je vinna a této verzi přizpůsobil veškeré provedené důkazy.

9. V každém případě však neodstranil vady, které mu byly krajským soudem opakovaně vytýkány, proto nezbylo, než současně aplikovat i § 262 tr. řádu a uložit, aby věc byla projednána jiným senátem (resp. samosoudcem).
10. Poté, co byla věc projednána v jiném složení senátu, lze konstatovat, že prvním soudem nejen bylo provedeno v souladu s procesními předpisy dokazování v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí, ale předně, že provedené důkazy byly zhodnoceny postupem stanoveným v § 2 odst. 6 tr. řádu a učiněny z toho logicky vyplývající skutkové závěry, nadto způsob, jakým nalézací soud k hodnocení důkazního stavu věci přistoupil, pokud v odůvodnění svého rozhodnutí skutečně přehledně popsal a sdělil důvody, proč nemohl rozhodnout o vině obžalované v intencích logiky podané obžaloby, když právem poukázal i na další zjištěné okolnosti, které ho vedly k závěru, že v pochybnostech ve prospěch obžalované musí akceptovat stěžejní body její obhajoby, fakticky vylučuje možnost odvolacího soudu do takového rozhodnutí zasáhnout.
11. Jakkoliv pak lze přisvědčit státnímu zástupci, který v podaném odvolání akcentuje jednou z variant skutkového děje, přičemž detailně rozvádí tvrzení poškozené a poukazuje na celou řadu s ní korespondujících důkazů (výpovědi svědka T[REDAKCE], svědkyně H[REDAKCE]) i na další okolnosti, jakými jsou např. přístup obžalované k vydání srovnávacího materiálu pro účely kriminalistické expertízy, že zde existuje důvodné podezření o tom, že se stal trestný čin na kterém měla zájem právě obžalovaná, nelze na druhé straně pominout, že v předmětné věci z provedeného dokazování vyplynuly varianty skutkového děje, když převažující se jeví verze pro obžalovanou příznivější.
12. Není proto co vytknout procesnímu soudu, jestliže zcela v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ vycházel právě z varianty skutkového děje, podle které zdánlivě došlo k uzavření shora specifikované smlouvy o životním pojištění na jméno poškozené, jejímž jménem byla obžalovanou i podepsána, přičemž první tři splátky uhradila až dne 3. 7. 2012 také obžalovaná, a obžalované byla následně za uzavření této smlouvy vyplacena provize ve výši 10 395 Kč (viz výpovědi obžalované, poškozené, svědkyně H[REDAKCE], SMS zprávy od obžalované, výpis z účtu). Mezi obžalovanou a poškozenou však současně existovala dohoda o tom, že pojistná smlouva uzavřena bude a tedy k jejímu uzavření nedošlo bez vědomí poškozené (viz výpovědi svědků B[REDAKCE], K[REDAKCE], V[REDAKCE] a H[REDAKCE], SMS komunikace mezi obžalovanou a poškozenou, dotazník o zdravotním stavu k osobě poškozené). Důvodně také přihlédl k logice věci a konstatoval, že od obžalované by bylo vysoce naivní, aby po dobu 3 měsíců vyčkávala na zaplacení pojistného, naopak bylo v jejím zájmu, aby toto bylo zaplaceno ihned při sepsání smlouvy, jistě by jej také neplatila svým jménem a ze svého účtu. Tím spíše pokud byla seznámena s tím, že pojištěnec musí zaplatit určitý počet plateb, a podmínkou získání celé provize je to, že bude pojistné platit průběžně po dobu 36 měsíců za poškozenou.
13. Tedy přesto, že argumentaci státního zástupce nelze upřít určitou logiku, proti ní stojí předmětná skutková zjištění okresního soudu, jenž zvolil variantu skutkového děje pro obžalovanou příznivější. Odvolání státního zástupce, který se domáhal, aby byl rozsudek zrušen a věc vrácena

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

soudu I. stupně, proto v tomto směru nemohlo mít naději na úspěch. I krajský soud tedy akceptoval závěry prvního soudu v tom směru, že ač obžalovaná spornou smlouvu o životním pojištění za poškozenou podepsala, stalo se tak za situace, kdy poškozená o této smlouvě věděla a uzavřít ji chtěla, naopak nebylo bez pochybností prokázáno, že obžalovaná, v úmyslu obohatit se, uzavření smlouvy od počátku fingovala. Na tomto místě je totiž nutné upozornit na to, že z hlediska možného právního posouzení jako trestného činu podvodu je nezbytné, aby byl dán podvodný úmysl obžalované v době, kdy předmětnou smlouvu „uzavírala“, nikoliv sama skutečnost, že tato byla ve finálním znění v pochybnostech z důvodů, o nichž hovoří obžalovaná, podepsána jménem poškozené. Stejně tak je pro právní posouzení věci jako trestného činu ve smyslu § 181 tr. zákoníku zásadní, jak správně vyzvedl procesní soud, že nebyl bez pochybností prokázán úmysl obžalované způsobit poškozené vážnou újmu na jejích právech, ani to, jaká újma jí vůbec hrozila, tím méně že jakoukoliv újmu na svých právech utrpěla. Státní zástupce ostatně uvedenou argumentaci již dříve akceptoval a jednání popsané v obžalobě za trestný čin poškození cizích práv nadále nepovažoval.

14. S ohledem na výše uvedené se však odvolací soud nemohl formálně ztotožnit s důvody, pro které byla obžalovaná obžaloby zproštěna. K tomu je možné předeslat, že tyto důvody je třeba v každém případě uvést ve zprošťujícím výroku, což nalézací soud v daném případě opominul. Především ovšem za situace, kdy v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil důvody zproštění obžalované v tom smyslu, že fakticky vysvětlil, proč v jejím jednání nemůže spatřovat trestný čin, když popsal prokázané jednání a konstatoval, že u obžalované abscentuje znak skutkové podstaty spočívající v úmyslu obohatit sebe či jiného, bylo namístě užít důvody zproštění podle § 226 písm. b) tr. řádu, tedy že skutek se stal, není však trestným činem.
15. Z uvedeného důvodu odvolací soud dospěl k závěru, že jinak řádně zjištěnému skutkovému stavu nelze nic vytknout a pouze z podnětu odvolání toliko státního zástupce podaného v neprospěch obžalované, napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám, vázán skutkovými zjištěními soudu I. stupně, rozhodl tak, že obžalovanou obžaloby zprostil podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od jeho doručení podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 17. října 2018

JUDr. Kateřinou Hykešová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková